

Sygn. akt VI Ka 451/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Joanna Szmel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Julii Kubasik

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2023 r.

sprawy Z. M. ur. (...) w B.

s. J. i J. zd. M.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 19 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 314/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. M.;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 451/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 19 kwietnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 314/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

 obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść na niekorzyść	☒ w całości	
w części		co do winy
	co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	

Wnioski

	uchylenie	X	zmiana
--	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>rażące naruszenie przepisów postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k i art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia a polegało na oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz pominięciu liczącej się części dowodów na korzyść oskarżonego a to na skutek:</p> <p>przyjęcia poglądu, iż zeznania M. G. (1) oraz M. G. (2) są w pełni wiarygodne i mogą być podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy pp. G. pomówili Z. M. o zachowanie, które nie miało miejsca by zemścić się za odmowę zapłaty odszkodowania za psa w/w, którego miała przejechać autem partnerka oskarżonego</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>☒ niezasadny</p>	

	<p>odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Z. M. i zeznaniom A. W., podczas gdy w/w podali motyw przybycia na posesję pp. G., przebieg zachowania oraz ich wypowiedzi korelowały z pozostałymi dowodami</p> <p>wskazania, iż zeznania J. B. i P. J. obciążają oskarżonego, podczas gdy dowody te nie określały kto prowadził pojazd O. (...), bowiem wiadomości o zdarzeniu powzięli od pp. G. a nie z własnej obserwacji,</p> <p>pominięciu dowodu z zeznań K. K. i uznaniu, że dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia podczas gdy świadek potwierdziła, że partnerka oskarżonego A. W. jest traktowana przez pp. G. jako sprawcy przejechania ich psa (co nie było prawdą, ale potwierdzało motyw przybycia do pp. G.),</p> <p>zaniechaniu wyeliminowania sprzeczności w zeznaniach M. G. (1) i M. G. (2), podczas gdy było to konieczne dla rzetelności ustaleń faktycznych.</p>		
<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na treść orzeczenia,</p>	<p>Zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>☒ niezasadny</p>		

polegający na przyjęciu przez Sąd iż:

zeznania P. J. i J. B. potwierdzają kierowanie samochodem osobowym O. (...) przez oskarżonego podczas gdy oboje świadkowie nie widzieli by Z. M. kierował autem,

zeznania M. G. (1) i M. G. (2) są zbieżne, tworzą dokładny obraz zaistniałego zdarzenia oraz nie mieli oni interesu w rozstrzygnięciu sprawy na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy zeznania w/w są wewnątrznie sprzeczne, uniemożliwiają ustalenie kto i kiedy kierował O. (...) a nadto obaj mieli interes w obciążeniu Z. M. sprawstwem zarzucanego mu czynu,

pomiędzy pp. G. a A. W. i Z. M. nie było konfliktu o przejechanie psa pp. G. a rzekomy konflikt i żądanie uzyskania odszkodowania były jedynie linią obrony oskarżonego podczas gdy w rzeczywistości pomówienie A. W. o przejechanie psa G. było przyczyną wizyty A. W. i Z. M. u G. (powód konfliktu A. W. i Z. M. z G.)

Z. M. przez nieprzyznanie się do zarzucanego mu czynu jest niewiarygodny a A. W. wspiera oskarżonego co wyłącza jej wiarygodność, podczas gdy w/w logicznie podali przyczynę przybycia na

<p>posesję pp. G. oraz cel kontaktu z G.</p> <p>świadek Z. K. nie potwierdza konfliktu A. W. z G., podczas gdy świadek podała , że w informacji obiegowej w O. funkcjonuje informacja, że A. W. przejechała psa pp. G.,</p> <p>oskarżony Z. M. w dniu 10.02.2022 r. w O. kierował O. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, podczas gdy było to pomówieniem pp. G..</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>Ad. 1-2</p> <p>Obrońca oskarżonego w swej istocie zakwestionował dokonaną ocenę zebranych dowodów zarzucając dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Zarzuty zgłoszone przez skarżącego w apelacji korespondują ze sobą i dlatego zostaną omówione łącznie.</p> <p>Za nietrafne uznać należy zarzuty rażącego naruszenia przepisów postpowania karnego w postaci art. 7 k.p.k., art. 410 i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych. Przekonanie sądu o wiarygodności konkretnych dowodów, a także niewiarygodności</p>			

innych pozostaje pod ochroną treści przepisu art. 7 k.p.k. wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 roku, II KR 355/74, OSNKW 1975/9/84; z dnia 22 stycznia 1975 roku, I KR 197/14, OSNKW 1975/5/58; z dnia 5 września 1974 roku, II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28; z dnia 22 lutego 1996 roku, II KRN 199/15, PiPr. 1996/10/10; z dnia 16 grudnia 1974 roku, Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47). Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji i przedstawiona w uzasadnieniu wyroku. Podkreślić należy, iż nie można skutecznie podnieść zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. tylko z tego powodu, iż dokonana przez Sąd orzekający całościowa ocena zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne nie są zgodne z twierdzeniami oskarżonego i złożonymi przez niego wyjaśnieniami.

Kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów oraz dysponując na rozprawie głównej walorem bezpośredniości Sąd I instancji odnośnie ustalenia przebiegu zdarzeń w inkryminowanym czasie mógł zatem odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom jego partnerki w osobie świadek A. W., dać wiarę zaś zeznaniom M. G. (2) i M. G. (1), a także funkcjonariuszy Policji w zakresie tego, co zaobserwowali po przybyciu na miejsce zdarzenia. Sąd ten miał bezpośredni kontakt ze wszystkimi dowodami osobowymi, co niewątpliwie ułatwiało ich ocenę. Jest to szczególnie istotne w sytuacji, gdy większość dowodów leżących u podstaw wyrokowania stanowią właśnie dowody o charakterze osobowym. Sąd Rejonowy miał możliwość nie tylko wysłuchania relacji poszczególnych osób, ale również obserwacji tych osób w czasie składania zeznań

i wyjaśnień. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy w tej kwestii uzasadnił w sposób logiczny, racjonalny i przekonujący, uwzględniając przy tym wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady prawidłowego rozumowania. Wyrokując, opierał się na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, wszystkie dowody poddał krytycznej ocenie. Jej wynikiem były prawidłowe ustalenia faktyczne, których nie zdołał podważyć we wniesionym środku odwoławczym obrońca oskarżonego.

Przebieg wydarzeń miał charakter dynamiczny, towarzyszące im emocje, a także upływ czasu w oczywisty sposób mogą skutkować brakiem precyzji w zeznaniach świadków co do każdego szczegółu zaistniałej sytuacji. Okolicznością bezsprzeczną i niekwestionowaną w toku procesu pozostaje jednak przybycie oskarżonego na teren posesji przy ul. (...) w O. celem wyjaśnienia sytuacji związanej z potrąceniem psa, a także fakt, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości. Obrońca oskarżonego powoływał się na zaistnienie sprzeczności w zeznaniach świadków M. G. (2) i M. G. (1), których to

jednak Sąd Okręgowy nie dostrzega. Świadek M. G. (2) zeznał, że widział przez okno, iż z pojazdu marki O. (...) przez drzwi od strony kierowcy wysiada oskarżony. Okoliczność ta pozostaje w spójności z zeznaniami świadka M. G. (1), który zaznaczył również, że w chwili przybycia oskarżonego w kierowanym przez niego pojeździe nie było nikogo innego. Wskazani świadkowie byli gospodarzami w miejscu zdarzenia i jako pierwsi zauważyli oskarżonego znajdującego się pod wpływem alkoholu i jako pierwsi zadzwonili po patrol Policji, co także wskazuje na ich wiarygodność. Niezapowiedziana wizyta oskarżonego wyklucza ponadto, aby działanie wskazanych świadków było wcześniej zaplanowane i wynikało z chęci pomówienia oraz niesłusznego pociągnięcia do odpowiedzialności karnej niewinnej osoby.

Ponadto forsowany przez obrońcę pogląd, iż działanie świadków M. G. (2) i M. G. (1) było nakierowane na wyrządzenie szkody oskarżonemu wobec podejrzenia potrącenia ich psa przez A. W. nie może zostać podzielony przez Sąd Odwoławczy. Świadek w osobie K. K. nie posiadał obiektywnej wiedzy na temat

potencjalnego konfliktu pomiędzy oskarżonym, a rodziną G., toteż słusznie Sąd I instancji uznał dowód z jej zeznań za nieistotny. Motywy przybycia oskarżonego na teren posesji sąsiadów w inkryminowanym czasie w toku procesu nie budziły wątpliwości. Nie rzutują one jednak na podważenie wiarygodności świadków. Potencjalne rozprowadanie informacji na temat potrącenia psa i ewentualnych roszczeń cywilnych w związku ze zdarzeniem wskazuje jedynie na istnienie w lokalnej społeczności pogłoski, która nie może zostać jednoznacznie potwierdzona i nie neguje wiarygodności świadków. Może ona tłumaczyć jedynie cel przybycia oskarżonego, który aby dotrzeć do nieruchomości sąsiadów musiał chwilę wcześniej poruszać się drogą publiczną.

Okoliczność rzekomego przybycia jednocześnie wraz z oskarżonym świadka A. W. nie ma poparcia w jakichkolwiek obiektywnych dowodach i stanowi jedynie linię obrony przyjętą przez oskarżonego i zaakceptowaną przez jego partnerkę. Świadcowie w osobach mieszkańców posesji przy ul. (...) w O. jednoznacznie wskazali, że na teren ich nieruchomości A.

W. przybyła dopiero później, po tym jak zatelefonował do niej oskarżony. Potwierdzone to także zostało dowodem z nagrania video dołączonego do akt sprawy (k. 71), gdzie widać oraz słycać oskarżonego wykonującego połączenie telefoniczne we wskazanym celu. Ponadto okoliczności, że świadek A. W. była od początku na miejscu zdarzenia przeczy fakt, że próbowała ona wyjechać pojazdem marki O. (...) ze wskazanej procesji dopiero w momencie gdy do zdarzenia włączył się wezwany patrol Policji, a zatem po kilkunastu minutach niezbędnych na dotarcie pod wskazany adres. Był to wystarczający czas, aby świadek przybyła na miejsce i dokonała próby wyjazdu wskazanym pojazdem. Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że przedstawiona przez świadek A. W. wersja jakoby przybyła na początku na miejsce zdarzenia w roli kierowcy, następnie udała się na spacer nie zasługiwała zatem na nadanie przymiotu wiarygodności.

Wbrew twierdzeniom wskazanym w apelacji funkcjonariusze Policji w zeznaniach nie obciążali oskarżonego, albowiem jednoznacznie określili, iż nie widzieli aby oskarżony kierował w ich obecności

pojazdem na drodze publicznej.

Ich rola ograniczyła się do czynności związanych z interwencją i posiadaną wiedzę w sposób logiczny i spójny przedstawili w toku procesu.

Zarzuty apelacyjne w istocie sprowadzają się do polemiki z analizą dokonaną przez Sąd meriti. obrońca nie wykazał bowiem zaistnienia konkretnych błędów natury logicznej lub rzeczowej dokonanej przez ten Sąd, przeciwstawiając się jedynie jego ocenie i poczynionym ustaleniom, i prezentując własną ocenę dowodów opartą przede wszystkim na wyjaśnieniach

oskarżonego. Nie podważył tych rozważań Sądu, w których logicznie wyjaśnił on dlaczego dał wiarę konkretnym dowodom. Ponadto podniesienie w środku zaskarżenia zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. nie może polegać wyłącznie na zarzuceniu Sądowi I instancji pominięcia przy wyrokowaniu dowodów korzystnych dla oskarżonego, w szczególności jego wyjaśnień. Jeśli bowiem dowód ten poddany został krytycznej, ale prawidłowej z punktu widzenia treści art. 7 k.p.k. ocenie, to

nie tylko prawem orzekającego sądu, ale wręcz obowiązkiem, wynikającym z konieczności dążenia do ujawnienia prawdy materialnej, jest odrzucenie jego wiarygodności, a tym samym wykluczenie z podstawy orzekania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 września 2017 r. II AKa 195/17 LEX nr 2388029).

Wbrew zarzutom apelacji, dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów uznać należy za prawidłową i odpowiadającą wymogom art. 7 k.p.k., a zaskarżone orzeczenie zapadło z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, zgodnie z regulacją z art. 410 k.p.k. W świetle zgromadzonych w sprawie i właściwie ocenionych dowodów ustalenia faktyczne wskazujące na sprawstwo oskarżonego Z. M. nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

W pełni podzielić należało także kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu, który swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd Najwyższy wskazał, iż: zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mógłby zostać skutecznie podniesiony tylko wtedy, gdyby w zaskarżonym wyroku

<p>poczyniono ustalenia faktyczne nie mające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo gdyby określonych ustaleń nie poczyniono pomimo, że z przeprowadzonych i uznanych za wiarygodne dowodów określone fakty jednoznacznie wynikały" (wyrok SN z 8.7. 2020 r., I KA 5/20), co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Poniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych miał w istocie charakter polemiczny i usiłował podważyć prawidłowe ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w Lubaniu i uwzględnione w uzasadnieniu stosownie do treści art. 424 § 1 i 2 k.p.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmianę zaskarżanego wyroku przez uniewinnienie Z. M. od zarzucanego mu czynu</p>	<p>zasadny częściowo zasadny X niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>W konsekwencji uznania zarzutów apelacji z pkt 1-2 za niezasadne nie mógł zostać uwzględniony wniosek apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od</p>			

popelnienia zarzucanego mu czynu.	
-----------------------------------	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
-----	-----
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd Okręgowy utrzymał w mocy w całości zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. M..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, w pełni aprobuując ustalenia i oceny Sądu I instancji leżące u podstaw wydanego orzeczenia. Nie było również konieczności ingerowania w jego treść z urzędu, dlatego też zaskarżony wyrok jako trafny i prawidłowy podlegał utrzymaniu w mocy. Ponadto wskazać należy, że w sprawie brak jest okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu na podstawie art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwiążle o powodach zmiany.	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1		art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
2.1	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
3.1	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-----	-----	
4.1	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej		

warunkowego postępowania.	umorzenia	
-----	-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
II	Sytuacja materialna oskarżonego nie wskazuje, aby zasadnym było zwolnienie go od należnych Skarbowi Państwa kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 złotych (180 złotych opłata + 20 złotych ryczałt za doręczenia). Złożony w apelacji wniosek obrońcy o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów we wskazanym zakresie uznać należy za niezasadny.

PODPIS